

Над Дніпром (1893)

Глібов Леонід Іванович

Шумить Дніпро славний, і досі шумить;
Всього надивився — і щастя, і горя;
З далекого краю біжить він, біжить
До рідного степу, до Чорного моря.

Була колись доля; траплялось тоді
І слави чимало, багато і шкоди...
Минулось, забулось... По бистрій воді
Гуляють берлини, свистять пароходи.

Над берегом є там крутая гора,
На ній бовваніє самотня могила;
Усі її знають — старі й дітвора:
Земля Кобзаря там навіки покрила.

Співав колись щиро, і пісня його
Орлом бистрокрилим літала усюди;
На божому світі дізнавсь він всього —
І слави, і ласки, і кривди Іуди...

Тече Дніпро славний, як голуб, гуде;
Синіє туман у широкому полі;
Стоїть над горою хрест божий і жде
Апостола правди і доброї долі.

[1893]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/nad_dniprom